

Arrest

nr. 305 347 van 23 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Kirgizische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om inter-nationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS.

In het kader van zijn tweede verzoek nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 256 846 van 21 juni 2021.

In het kader van zijn huidig verzoek verwijst verzoeker opnieuw naar het feit dat hij problemen kende wegens zijn religieuze overtuiging. In Kirgizië vreest hij gediscrimineerd te zullen worden omdat hij christen is. De Kirgizische autoriteiten zouden hem valselijk kunnen beschuldigen, hem afpersen of hem zelfs al aanhouden op de luchthaven. Hij heeft zich gewend tot de ombudsman van Kirgizië maar hij werd van het kastje naar de muur gestuurd en de ordediensten willen hem niet helpen. In België werd hij opgenomen in een kloostergemeenschap en volgt hij religieuze studies. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende documenten neer: drie originele brieven van de abt van het klooster waar hij verblijft, een origineel attest van zijn religieuze opleiding, een kopie van een brief van de ombudsman met vertaling, meerdere kopieën van persartikels over religieuze en etnische vervolging in Kirgizië met vertaling, drie kopieën van getuigenissen over zijn problemen met vertaling, originele attesten van de kerk die hij in België bezoekt, een origineel attest van zijn doopsel, een originele steunbrief van de priester, een originele brief van de aartspriester, een opnameformulier van het ziekenhuis in Malmédy en een brief van zijn advocaat met een inventaris van de stukken.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 256 846 van 21 juni 2021.

(ii) het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

(iii) het document van de ombudsman geen bewijs vormt van enige vervolgingsfeiten die hij zou hebben meegemaakt of zou moeten vrezen in zijn land van herkomst.

(iv) verzoeker geen nieuwe concrete elementen aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat de Kirgizische autoriteiten hem zouden willen vervolgen.

(v) zijn voorgelegde documenten ter staving van zijn geloofsovertuiging en zijn religieuze activiteiten in België niets wijzigen aan de voorgaande beoordeling aangezien het gegeven dat hij het christendom aanhangt en zijn geloof actief belijdt niet werd betwist.

(vi) de persartikels die hij aanvoert met betrekking tot religieuze en etnische vervolging in Kirgizië en die hij gedeeltelijk al had neergelegd in het kader van zijn beroepsprocedure voor de Raad, informatie bevatten over de algemene situatie en specifieke incidenten met derden in Kirgizië. Ze betreffen niet zijn persoonlijke individuele situatie en kunnen dus niet aantonen dat hij op systematische wijze werd vervolgd of dergelijke vervolging zou moeten vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

(vii) aan de drie getuigenverklaringen geen objectieve bewijswaarde kan worden toegeschreven gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke verklaringen.

(viii) de brief van zijn advocaat naast de inventaris van de nieuwe documenten geen nieuwe inhoudelijke elementen bevat en evenmin iets wijzigt.

(ix) zijn medische elementen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Hij dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad wijst er op dat in zoverre verzoeker in zijn onderhavig verzoekschrift algemene kritiek uit op de beoordeling van zijn vorige verzoeken door de commissaris-generaal en de Raad, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavig verzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling van zijn vorige verzoeken door de commissaris-generaal en de Raad.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

9. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift het 'Stuk 3 Inventaris der Stukken BIJ CGVS' gevoegd. De Raad merkt op dat deze stukken uit deze inventaris reeds deel uitmaken van het administratief dossier.

10. De Raad sluit zich aan bij de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal omtrent het document van de ombudsman in de bestreden beslissing: "Het document van de ombudsman vormt geen bewijs van enige vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt of zou moeten vrezen in uw land van herkomst. Hierin staat immers slechts te lezen dat u zich dient te richten tot de Kirgizische ordediensten middels een schriftelijk verzoek dat moet vergezeld gaan van de nodige bewijsstukken en verder wordt erin uitgelegd welke bevoegdheid de ombudsman uitoefent. Hieruit kan geenszins worden opgemaakt dat de Kirgizische autoriteiten u niet ter wille zouden staan, laat staan u zouden willen vervolgen. U hebt overigens enkel het antwoord en niet uw verzoek neergelegd, zodat het volstrekt onduidelijk is wat u juist had proberen te bekomen via de ombudsman. Hoe dan ook kan hierin geen enkel bewijs van vervolging worden gevonden en maakt dit document de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk groter."

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, bevestigt het document van de ombudsman zijn verklaringen geenszins, ook niet impliciet, over de vervolging die hij zou hebben ondergaan in Kirgizië vanwege zijn christelijk geloofsovertuiging. Uit dit document kan evenmin uit de context afgeleid worden dat hij geen vertrouwen zou hebben in de Kirgizische ordediensten vanwege zijn eerdere negatieve ervaringen. De Raad wijst nog op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal en de Raad in zijn vorig

verzoek dat hij onduidelijk bleef over zijn contacten met de autoriteiten en hij evenmin enig document bijbracht dat staft dat hij naar aanleiding van geweldsdelicten bescherming zocht bij de Kirgizische autoriteiten.

Waar verzoeker stelt dat hij geen volledig schriftelijk verzoek heeft kunnen indienen bij de ombudsman vanwege de dreiging van vervolging in Kirgizië, wijst de Raad erop dat verzoeker enkel het antwoord en niet zijn schriftelijk (onvolledig) verzoek aan de ombudsman heeft neergelegd in het kader van zijn huidige verzoek, zodat het volstrekt onduidelijk is wat hij juist had proberen te bekomen via de ombudsman. Hij geeft verder niet aan welke belangwekkende elementen hij bij zijn verzoek aan de ombudsman niet heeft kunnen indienen.

Verzoeker stelt verder dat: "Interpretatie door deskundigen: Onafhankelijke experts en organisaties voor mensenrechten hebben de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij ondersteund. Hun analyse en interpretatie van het document van de ombudsman ondersteunen het standpunt van de verzoekende partij dat zij inderdaad gevaar loopt in Kirgizië vanwege haar religieuze overtuiging.". De Raad merkt op dat verzoeker dergelijke documenten niet heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn relaas.

11. Waar verzoeker wijst op zijn beperkte mogelijkheden om concrete bewijzen te leveren, wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal reeds heeft vastgesteld in het kader van zijn vorig verzoek: "Gelet op uw verklaringen over het grote aantal incidenten, het gegeven dat u zich drie keer naar het ziekenhuis zou hebben begeven voor verzorging en uw verklaringen over allerlei stappen die u zou hebben genomen in een poging bescherming te krijgen, is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u geen enkel bewijskrachtig stuk ter staving van uw problemen kon neerleggen. U werd nochtans herhaaldelijk gewezen op het belang van bewijsstukken (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 22, CGVS1, pg 8, 10, 17, CGVS2, pg 10). Daarenboven kon u geen aannemelijke verklaring verstrekken voor het ontbreken van deze documenten. U zou de bewijsstukken niet meegenomen hebben omdat u verteld werd dat u die tijdens uw reis niets mocht bij hebben, opdat het niet zou opvallen dat u naar Europa reisde om internationale bescherming aan te vragen (CGVS1, pg 17 en CGVS2, pg 10). Indien dit zo zou zijn, zou verwacht worden dat u een oplossing zoekt voor dit probleem en dat u ervoor zou zorgen dat u belangrijke bewijsstukken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zou kunnen laten opsturen eens u in Europa was aangekomen. Dit geldt des te meer vermits uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende meerdere weken of maanden uw reis voorbereide terwijl u bij twee oudere dames die u kende uit uw kerkgemeenschap verbleef. U regelde een visum en u zou ook eigendommen verkocht hebben in deze periode en u diende dus allesbehalve halsoverkop te vluchten (CGVS1, pg 8, pg 9). Toen u gewezen werd op de mogelijkheid om stukken te laten nasturen, opperde u dat het ging over documenten van een hoger niveau en dat er misschien controle zou kunnen zijn geweest via de post en dat er veiligheidsredenen meespelen als iemand zo'n document openlijk stuurt (CGVS2, pg 10). Het gaat hier echter om uiterst vage veronderstellingen van uwentwege die u op geen enkele wijze kon objectiveren. U gaf dan ook nog aan dat u niet zeker wist of de documenten in kwestie wel nog bij uw moeder lagen of dat zij er misschien de kachel mee had aangestoken (CGVS1, pg 17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u uiteindelijk u niets meer had op papier, dat alles verbrand was (CGVS2, pg 10), hoewel u naar eigen zeggen geen contact meer gehad hebt met uw moeder in de periode tussen beide gehoren (CGVS2, pg 14), zodat het een raadsel is hoe u inmiddels te weten zou gekomen zijn dat de stukken effectief verbrand zouden zijn. Daarbij is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zo laks zou omspringen met belangrijke bewijsstukken en deze zonder meer bij uw moeder zou achterlaten, waarbij de kans bestond dat ze gebruikt werden om een kachel mee aan te steken. Het heeft er dan ook alle schijn van dat er nooit dergelijke bewijsstukken bestaan hebben.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas."

12. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de persartikels die hij heeft neergelegd in het kader van zijn huidige verzoek met betrekking tot religieuze en etnische vervolging in Kirgizië.

De Raad merkt op dat uit de door verzoeker bijgebrachte persartikels nergens blijkt dat er sprake is van wijdverspreide vervolging van Russisch-orthodoxe christenen in Kirgizië. Het louter gegeven dat verzoeker een aanhanger is van de Russisch-orthodoxe kerk volstaat dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in zijn hoofd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging wegens zijn christelijk geloof in concreto aan te tonen, doch blijft desbetreffend in gebreke.

Uit deze persartikels blijkt evenmin dat er sprake zou zijn van systematische vervolging in vluchtelingen-rechtelijke zin van Oeigoeren in Kirgizië en dat elke Oeigoerse burger in Kirgizië een dermate hoog risico zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker dient dan ook zijn vrees voor vervolging wegens zijn origine in concreto aan te tonen, alwaar hij evenwel allerm minst in slaagt.

Verzoeker stelt dat de persartikels die hij heeft neergelegd, dateren van na de landinformatie van het CGVS uit 2020 en haalt aan dat het CGVS niet kan rechtvaardigen dat nieuwe elementen worden afgewezen door

te verwijzen naar informatie uit hun eigen rapport van 2020. De Raad wijst er op dat in het administratief dossier zich informatie bevindt dat actueler is dan het rapport van 2020 waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd in het kader van zijn vorig verzoek, met name de documenten: "KYRGYZ REPUBLIC 2022 INTERNATIONAL RELIGIOUS FREEDOM REPORT" en www.hrw.org/world-report/2023/country-chapters/kyrgyzstan".

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van de Amerikaanse Buitenlandse Zaken, wijst de Raad er op dat verzoeker nalaat dergelijk rapport concreet te benoemen en bij te brengen.

13. Waar verzoeker verwijst naar en een betoog voert omtrent zijn voorgelegde getuigenverklaringen, merkt de Raad op dat deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij personen eender wat kunnen verklaren, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bijgevolg kunnen zulke getuigenissen niet opwegen tegen de concrete vaststellingen die maakten dat er geen geloof kon worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten en de eerdere beoordeling niet ombuigen.

14. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

"Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker dat hij de redenen voor dit verzoek uitgebreid schriftelijk heeft uiteengezet en licht hij deze mondeling toe. Verzoeker meent dat de nieuwe elementen die hij heeft aangebracht naar aanleiding van het thans voorliggende, derde verzoek om internationale bescherming moeten worden bekeken in samenhang met wat reeds is gekend van bij de behandeling van zijn vorige beschermingsverzoeken en dat dit niet of onvoldoende is gebeurd. Hij stelt dat het niet is betwist dat hij een aanhanger is van de Russisch-orthodoxe kerk en in die hoedanigheid in zijn land van herkomst – waar veel etnisch-religieuze spanningen heersen – deel uitmaakt van een religieuze minderheid. Verzoeker verwijst naar de huidige geopolitieke context waarin de religieuze spanningen sterk toenemen, wat er aanleiding toe geeft dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij wijst erop dat hij een groot aantal persartikels heeft bijgebracht en dat deze nader moeten worden onderzocht. Ook meent hij dat de landeninformatie waarop de verwerende partij zich baseert onvoldoende actueel is daar deze al dateert van

2020, zodat er minstens aanleiding toe bestaat om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn verzoek opnieuw te laten onderzoeken door de verwerende partij.”

5. Verzoeker brengt ter zitting met voormelde argumentatie, bij monde van zijn advocaat, geen concrete en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 december 2023.

De advocaat die verschijnt voor verzoeker beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen van argumenten en elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop uitgebreid wordt geantwoord in de beschikking.

Waar ter zitting opnieuw wordt aangevoerd dat de landeninformatie waarop de verwerende partij zich baseert onvoldoende actueel is daar deze al dateert van 2020, gaat verzoeker geheel voorbij aan wat duidelijk en uitdrukkelijk te lezen valt in de beschikking, met name: *“Verzoeker stelt dat de persartikels die hij heeft neergelegd, dateren van na de landinformatie van het CGVS uit 2020 en haalt aan dat het CGVS niet kan rechtvaardigen dat nieuwe elementen worden afgewezen door te verwijzen naar informatie uit hun eigen rapport van 2020. De Raad wijst er op dat in het administratief dossier zich informatie bevindt dat actueler is dan het rapport van 2020 waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd in het kader van zijn vorig verzoek, met name de documenten: “KYRGYZ REPUBLIC 2022 INTERNATIONAL RELIGIOUS FREEDOM REPORT” en www.hrw.org/world-report/2023/country-chapters/kyrgyzstan.”* Verzoekers kritiek mist aldus feitelijke grondslag en ernst.

Waar verzoeker ter zitting opmerkt dat de nieuwe elementen die hij heeft aangebracht naar aanleiding van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming, moeten worden bekeken in samenhang met wat reeds is gekend van bij de behandeling van zijn vorige beschermingsverzoeken en hij stelt dat dit niet of onvoldoende is gebeurd, gaat hij opnieuw voorbij aan de inhoud van de beschikking.

Zo wordt in de beschikking meermaals, zoals o.a. in punten 10 en 11, verwezen naar in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen. Verzoekers betoog is bovendien zeer vaag en algemeen, nu hij zelfs niet op enige wijze toelicht, laat staan aantoon, op welke wijze er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met wat reeds is gekend door zijn twee vorige verzoeken om internationale bescherming. Daarenboven moet worden beklemtoond dat bij een volgend verzoek enkel moet worden onderzocht of er nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Een volgend verzoek strekt er niet toe, en de Raad is niet bevoegd, om zich opnieuw uit te spreken over elementen die reeds werden beoordeeld in het kader van verzoekers vorige verzoeken en waarvoor de beoordeling vaststaat en definitief is.

Zoals in punt 3 van de beschikking wordt aangegeven, is in casu de kernvraag of de door verzoeker bij zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In de punten 4 en volgende van de beschikking van 12 december 2023 wordt uitgebreid uiteengezet waarom verzoeker geen dergelijke *“nieuwe elementen”* bijbrengt en er evenmin feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. In de beschikking werd reeds aangegeven dat verzoeker huidige beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling van zijn vorige verzoeken door de commissaris-generaal en de Raad.

De loutere verwijzing ter terechtzitting naar de verklaringen die verzoeker in het kader van huidige derde verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd en de documenten die hij bij dit volgend verzoek neerlegt, doet geen afbreuk aan de concrete overwegingen op grond waarvan in de beschikking, in navolging van het CGVS, wordt geoordeeld waarom het geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet betreft.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, niet dat Russisch-orthodoxe christenen en Oeigoeren in Kirgizië het slachtoffer zijn van de systematische en wijdverspreide vervolging of onmenselijke behandeling.

Waar nog gewag wordt gemaakt van de *“huidige geopolitieke context waarin de religieuze spanningen sterk toenemen”* betreft dit een zeer vaag en algemeen betoog dat op geen enkele wijze wordt geconcretiseerd of gestaafd en verder niet op de concrete situatie van verzoeker wordt betrokken.

De Raad benadrukt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete, inhoudelijke repliek te formuleren met betrekking tot wat hierover omstandig wordt uiteengezet in de beschikking, blijft verzoeker hiertoe manifest in gebreke.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 december 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES